
Královský sen

Jana Hoch

Než jsem dorazila k proskleným dveřím do vestibulu, srdce mi bušilo jako o závod. Přihnala jsem se k nim a zastavila tak prudce, až mi podrážky zahvízdaly. Na ulici stály přenosové vozy, za plotem se to hemžilo týmy kameramanů, a – musela jsem se podívat dvakrát – nad schodištěm ke vchodu do školy se dokonce vznášel dron.

Uprostřed toho shonu jsem zahlédla ředitele Romera.

S brunátným obličejem kráčel po chodníku a láteřil. Ale jen málokdo mu věnoval pozornost. Novináři ho jednoduše obešli, volali na sebe různé pokyny a zaujali postavení před bránou, která dělila ulici od školního pozemku.

Cítila jsem, jak na mě jde závrať, a vrávorala zpět. To je zlý sen! To jsou tady všichni kvůli mně? Řídila jsem se intuicí a utekla do sousední chodby, která vedla do sborovny a knihovny. Nebyla tam okna. Dovolila jsem si na moment zastavit, abych strávila dojmy. Do čeho jsem se to zapletla? S Edwardem jsme se setkali jen na maličký okamžik. Nevyměnili jsme si moc slov, a přesto jsme rozpoutali řetězovou reakci sdělovacích prostředků.

Vytáhla jsem mobil a procházela seznam mnoha zmeškaných hovorů. Dva od Jordana, fůru od Livy, sedm anonymních.

A pak... od Edwarda. Celá jsem se rozechvěla. Číslo, které mi při našem posledním setkání napsal, jsem si sice uložila, ale ani jednou jsem mu nezavolala. Porušení slibu, že se mi neozve bez dovolení, mohlo znamenat jedině to, že se něco stalo. A po všem, co jsem právě zažila, se mi vtíralo na mysl hrozné podezření.

Třesoucími se prsty jsem otevřela internetový prohlížeč a do zadávacího pole natukala zprávy a princ Tristan. Jordan a Livy mohli počkat. Nejdřív jsem potřebovala vědět, jak hluboko už vězím v kaši.

Nabídla se mi stránka se zpravodajstvím a hned na mě vybaflly bombastické titulky.

Skandál na závodisti – prolhaný princ šokoval dalším porušením pravidel chování Milá na útěku – Kdo je Tristanovou novou láskou? Podle královny je nepřijatelná – velké drama kolem Tristanových milostných pletek Přesně jak jsem tušila. Z historiky o nás dvou se stala novinářská senzace. Nevěřicně jsem si to přečetla ještě jednou a kroutila hlavou. Idioti! Královnu jsem zatím viděla osobně jenom jednou, a sice na přehlídce, na kterou mě zatahla Livy. Stály jsme na kraji a mávaly přiblblými vlaječkami.

Očima jsem přelétla ještě jiné nadpisy, co se zabývaly otázkou, jestli je teď Tristan zadaný, nebo ne. Některá média dokonce psala o tajemném zasnoubení a Sun se na titulní straně blýskl spekulací Mohla za to ONA, že se princ Tristan na rok stáhl z veřejnosti? Dívka ze závodisti se postarala o nový rozruch v princově skandálu.

Zavřela jsem všechny stránky a potom i oči. Bylo to ještě horší, než jsem se bála. Co se to proboha stalo? A jak u všech všudy všichni ti lidi tak rychle vypátrali, kdo jsem a kam chodím do školy? S Livy jsme byly na dostizích teprve včera! Od náhodného setkání s Edwardem neuplynulo ani čtyřia dvacet hodin.

Hlavně neztratit nervy. Dopadne to dobře. Určitě.

Ale co mám teď dělat? Jít ven a reportérům vysvětlit, že jsou se svými teoriemi úplně vedle? Ne. Když mi nevěří ani spolužáci, tisk nebude tuplem. A neměla jsem v úmyslu přidělavat Edwardovi další potíže tím, že v rozčilení plácnu něco, co se později bude vykládat jinak. Hysterický záchvat ve škole byl to poslední, čím jsem nám v téhle situaci mohla pomoci.

Co tedy? Podaří se mi z budovy nepozorovaně zmizet? Možná přes hřiště nebo některým oknem v učebně výtvarné výchovy? Ano, to by mohlo vyjít. Aspoň za zkoušku to stálo.

Mobil mi v ruce zavibroval. Na displeji se rozsvítil Livyin portrét a já horvor přijala.

„No konečně!“ zazněl z reproduktoru rozčilený hlas.

Zjevně byla udýchaná. V pozadí zaklaply dveře. „Celá škola je obklíčena televizními štáby a všichni se na tebe vyptávají. Sháněla jsem tě všude možně. Kde jsi?“ „Ve sborovně. Teda na chodbě.“ Víc jsem ze sebe nedostala, protože se mi knedlík v krku pořád zvětšoval, až jsem se z toho panicky rozvzlykala. Nepřeslechla jsem se? Škola je obklíčena? „Dobrá,“ zafuněla Livy do telefonu. „Každopádně zůstaň, kde jsi. Jdu za tebou. A at se děje co se děje, nechod' k tělocvičně! Rozumíš? Ruby z mé skupiny roz-

tleskávaček právě poskytuje rozhovor o tobě. Zmije jedovatá!“ Ruby? Která Ruby? Roztleskávačky mě přece vůbec neznají. Setkala jsem se s ní nanejvýš párkrát, když jsem šla Livy naproti po jejich tréninku nebo jsem ji doprovázela na zápas. Co o mně asi tak může vykládat? „Nehni se z místa!“ kladla mi Livy na srdce. „Hned jsem u tebe. Jenom ještě musím honem... Ach, zatracená Kleopatro, v které krabici jsi?“ Kleo... Cože? Už jsem se na ni nestačila zeptat. Ve sluchátku znělo pravidelné tutání. Livy ho mezitím zavěsila.

Čekala jsem a sledovala, jak se chodby minutu po minutě stále víc zaplňují. Necelých deset minut předtím, když jsem utekla z vyučování, byly ještě úplně prázdné. Zato teď, potom co zvonek ohlásil přestávku, se žáci valili ze tříd jako dotěrný hmyz. Tiskla jsem se co nejvíc ke zdi a dělala, že píšu esemesku. Naštěstí si mě nikdo nevšiml.

Všichni mě míjeli, koukali rovně před sebe a buď se hlasitě bavili, nebo telefonovali s rodiči. Konečně se pozza rohu vynořila Livy, pospíchala ke mně a já si úlevou oddechla.

„Bože, je mi to líto,“ supěla, ještě než se u mě zastavila.

Doklouzala ke mně, nestihla včas zabrzdit a narazila do mě. Zapotácela jsem se dozadu a tak tak jsem se chytila rámu dveří. Jinak bychom obě upadly na zem.

Zírala na mě zmateně. „Všude jsou novináři! Někteří dokonce přelezli plot od školní zahrady. Je to šílené! Kdybych to byla tušila, rozhodně bych tě nikdy netahala na dostihy. Nekecám! Myslela jsem, že je Edward ještě na státní návštěvě ve Francii a...“ „To nic.“ Objala jsem ji. „Ty za to přece nemůžeš. Měla jsem se vypařit, hned jak jsem ho zahlédla. Nebo za mnou vůbec neměl... Ach, nemám ponětí...“ Prohrábla jsem si vlasy a vzdychla. Asi teď už nemělo smysl trápit se tím, co by bylo, kdyby jeden z nás reagoval jinak. Měla jsem v úmyslu se s Edwardem už nikdy nesetkat, vyrovnat se s tím a prostě žít dál. Jenomže tenhle plán dočista ztroskotal.

„Pojď, mizíme!“ vytrhla mě Livy z myšlenek. Najednou její hlas už nezněl nervózně, ale chladně. Ovládala se. Sáhla do tašky a vyndala z ní ranec oblečení a černou paruku. „Na, oblékni si to.“ „Co to má být?“ zeptala jsem se.

„No co asi? Převlek! Šlohla jsem ho v divadelním inventáři.“ „Jo, ale...“ spustila jsem, ale ona mi z hlavy sundala čapku a začala mi svazovat vlasy.

„Žádné ale. Bez toho tě nedokážu propašovat ven. A teď přestaň diskutovat. Buď ráda, že tě nenacpu do pytle na prádlo a neodkoulím pryč v něm.“ Jedním rychlým pohybem mi vytrhla paruku z ruky a nasadila mi ji na hlavu. Potom mě obešla, zatahala za ni a nakonec spokojeně pokývala.

Dotkla jsem se vlásenky konečky prstů a osahala rovně zastřiženou ofinu.

„Co to má být?“ zeptala jsem se pořád ještě skepticky a otočila se v naději, že objevím něco, v čem bych viděla svůj obraz. Nikde nic.

„Kleopatra,“ odpověděla Livy. „Z letošního zimního představení. Věř mi, v ní tě nikdo nepozná. Vypadáš totiž jako Rihanna.“ Nebo spíš naprosto debilně.

„A z jakého představení?“ Rozprostřela jsem zmuchlanou černou látku a podržela ji před sebou. „Ples upírů?“ Dlouhý plášť se stříbrnými sponami a krajkami na rukávech vypadal, jako by ho ještě včera nosil sám hrabě Krolock.

Livy se protočily panenky a pomohla mi ze saka školního stejnokroje. „Budiž, připouštím. Asi to není zrovna tvůj styl. Ale měla jsem málo času. Kromě toho to je můj první plán útěku.“ Než jsem se nadála, nacpala mě věci do tašky, přehodila přese mě plášť a podala mi sluneční brýle.

„A ty myslíš, že to fakt zabere?“ Livy přikývla. „Na tuty. Ve filmech se to tak dělá vždycky. A pomysli na všechny prominenty. Ti chodí mezi lidí taky v převleku. Beyoncé, Lady Gaga, Shawn Mendes...“ Po vyslovení posledního jména zasněně vzdychla.

„Zkrátka všichni.“ Ačkoli mě nepřesvědčila, pokývala jsem hlavou a nechala se táhnout směrem k hudebnímu sálu. Cestou po mně spousta studentů pošilhávala. Prošly jsme kolem prosklených dveří, a když jsem se v nich prohlédla, hned jsem pochopila proč. V odrazu od skla jsem uviděla svou vyjevenou verzi, s pečlivě zastřiženými černými vlasy, blýskajícími se slunečními brýlemi a Drákulovým pláštěm.

Nesmím zapomenout na kecky, které pod ním vykukovaly, takže jsem vypadala ještě legračněji. Rihanna? Chyba lávky! Kdybych nebyla tak zoufalá, asi bych se smála sama sobě a vyfotila se na památku. Takhle jsem jen sklonila hlavu, pospíchala za Livy a kladla si otázku, zda mě ten den čeká ještě něco horšího.

„Fajn, na obzoru žádný bulvár,“ špitla Livy zvenku.

„Můžeš jít.“ Zhluboka jsem se nadechla a zvedla se na opěradlo ošoupané pohovky, která stála přímo před řadou oken. Livyin nápad vytrátit se ven

přes hudební oddělení a odtud na metro vlastně možná vůbec nebyl špatný. Na této straně školy rostlo bujně křoví. Stačilo nám přelézt přes mřížový plot, a byly jsme pryč.

Úplně jednoduše. Přesto jsem měla srdce až v krku.

Rukama jsem se opřela o okenní rám a protáhla se hlavou napřed. Kdyby mě teď někdo přistihl, byly by zprávy předem jasné. Romantická Kleopatra na útěku – Tristanova přítelkyně uvázla v okně.

To se rozhodně nesmělo stát! Ležela jsem na břiše vzepřená na lokty a plazila se jako tuleň. Livy mě popadla za ramena, aby mě vytáhla ven.

Plášť se mi zachytil a dalo nám práci, než jsem se konečně dostala na trávník.

„Honem vstaň!“ Livy mi šklubla za ruku. Těžkopádně jsem se zvedla a rozhlédla se do všech stran. Nikdo na dohled. Spolu jsme utíkaly ten kousek k plotu. Nejdřív jsem pomohla přelézt jí a pak jsem byla na řadě sama. Rukama jsem se chytila úzkých tyčí, přitáhla se nahoru a přehodila nohy jednu po druhé na opačnou stranu. Povedlo se! Livy se hrdě usmála a narovнала mi paruku, z které porůznu probleskovaly červené prameny. „Přece jsem ti řekla, že to vyjde. Všichni prominenti to tak dělají.“ Jenomže já k nim nepatřila. Byla jsem obyčejná Greta.

Děvče z Claphamu, které obývalo malou studentskou cimru společně s bratrem a narušenou kočkou. A zaručeně jsem nikdy neměla v úmyslu se proslavit. Natožpak se dostat do televize. Vzdychla jsem a shodila upírský plášť z ramen. Přinejmenším se nám podařilo nepozorovaně vypařit ze školního pozemku. To bylo ze všeho nejdůležitější.

Teď rychle do metra a potom... Odněkud se ozval bzukot. Postřehla to i Livy, protože se okamžitě zarazila. Zvuk přicházel... shora? Naráz jsme vzhledly k obloze a já leknutím vytřeštila oči. Dron! Zatracený dron! Už předtím jsem si ho všimla u vchodu, ale ani trochu na něj nemyslela. Na spodní straně se zablýskla nenápadná kamera.

„Do prčic!“ vyklouzlo Livy z úst a chvíli jsme stály nehnutě proti sobě. V jejích očích se odráželo moje zděšení.

Pak jsem z ulice uslyšela rozčilené hlasy a vzápětí chvatné kroky a hluk motorů.

„Teď vědí, kde jsme.“ Jako první zareagovala Livy.

Vzala mě za ruku a vlekla mě za sebou přes ulici. Auta troubila. Jeden řidič nadával. Nevšimaly jsme si toho, vběhly rovnou do postranní ulice

a spěchaly přes obytnou čtvrť. Kolem nás ubíhaly domy. Třebaže jsme reportéry dávno setřásly, hnaly jsme se pořád dál. Livy dýchala ztěžka a řady domů se mi před očima slévaly do jediné nekonečné čmouhy. Když mi pa-ruka nakonec sklouzla z hlavy a upadla na chodník, ani jsem nevěděla, kde se nacházíme.

„Popelka ve steampunkovém ohozu? To snad nemyslí vážně!“ Livy se plácla dlaní do čela, vzdychla a svalila se na podušku. „Každý blbec přece musí poznat, že to má být Rihanna.“ Já jsem mlčela, tiskla si perletově třpytivý polštářek k hrudi a civěla na televizor na zdi, který byl tak impozantní, že se skoro dal přirovnat k promítacímu plátnu v kině. I když jsme seděly v roz-lehlém dvoupodlažním obývacím městské vily s výhledem do zahrady, cítila jsem se stísněně. Za necelé dvě hodiny jsme s Livy prošly všechny televizní stanice v zemi. Všude se mluvilo o tom, jak se Tristanova domnělá přítel-kyně protáhla suterénním oknem a v převleku utekla ze školy. Kdyby se to týkalo někoho jiného, nejspíš by mi ta scéna připadala strašně komická.

Zvlášť to, jak se zahákl plášť a Livy mnou škubala, aby mě vyprostila. Jenže jak se teď věci měly, nezmohla jsem se na nic víc než k sobě macík tisknout co nejpevněji a soustředit se, abych se nerozbrečela.

„Její kamarádkou není nikdo jiný než Olivia Campbellová, dcera poli-tika Lestera Campbella,“ oznamovala hlasatelka a kamera zaostřila na Livy. „Prozatím není známo, zda se Tristan se svou princeznou seznámil prostřed-nictvím tohoto společného kontaktu. Mnoho lidí to však považuje za velmi pravděpodobné.“ Livy soptila. „Ne, nanejvýš nepravděpodobné. Kdybych Tristana znala osobně, už dávno bych ho sbalila sama.“ Mrkla na mě a za-křenila se, zcela zřejmě s úmyslem mě povzbudit. Pokusila jsem se ji napo-dobit, ale nedokázala jsem ani o milimetr pohnout koutky úst.

Livy přeprnula na jinou stanici. Jednou. Podruhé. Všude ukazovali záběry z dronu. Sledovaly jsme, jak vzrušená reportérka s motýlími brýlemi mele tak rychle, že jí skoro není rozumět. „... nelze vyloučit, že tento vztah trvá již delší dobu a také je důvodem, proč se princ Tristan stáhl z veřejného života. Teorie na toto téma dokonce zacházejí tak daleko, že by důvodem k princovu náhlému zmizení mohlo být jejich nemanželské dítě.“ Obě jsme se zatvářily pohoršeně. To snad nemyslí vážně! Vždyť mi je teprve šestnáct!

„Že by se princ Tristan vyhýbal roli nastávajícího otce, když ho nyní přítelkyně potřebuje? Doposud se jedná pouze o nezaručené zprávy. Kdyby se však potvrdily, znamenalo by to, že princ Tristan nasadil skandálům v pravém slova smyslu korunu.“ Polštářek jsem si dala přes hlavu a zavřela oči. Přesto mi hlasatelčina slova doléhala zřetelně k uším. „Doposud nemáme vyjádření Greta Hayesové ani...“ No nazdar! Dokonce už znají moje jméno. „... oficiální stanovisko paláce. To znamená...“ Ticho.

Stáhla jsem si podušku z obličeje, uviděla černou obrazovku a pak Livy. Právě pokládala dálkový ovládač zpátky na konferenční stůlek. Kousala se do dolního rtu, posunula se blíž ke mně a stiskla mi ruku. „Všechno zas bude dobré.“

Slibuju. Spolu to nějak zvládneme.“ Podařilo se mi přikývnout, i když jsem nevěděla, jak by se všechno v mém životě mohlo někdy spravit. Spíš jsem měla pocit, že se situace minutu po minutě zhoršuje. I na Jordanovi, když jsem s ním předtím telefonovala, jsem poznala, že je neklidný. Navrhl mi, že se pro mě hned po práci zastaví, zavolá našim a odjedeme spolu pryč.

Nevzpomínala jsem si, že bych ho někdy zažila tak napjatého.

Přeskakoval mu hlas a pořád dokola mě ujišťoval, že si nemusím dělat starosti, protože za mě dá všechno do pořádku. Měla jsem ho o to raději, přestože jsem si byla naprosto jistá, že to tolikrát opakuje jenom proto, aby sám neztratil glanc. Aspoň přede mnou.

Po bezmála hodinovém telefonátu jsme se domluvili, že by bylo nejlepší, kdybych zatím zůstala u Livy. Pan Campbell s tím souhlasil a Jordanovi slíbil, že odřekne všechny odpolední schůzky a bude pracovat z domova.

„Můžu pro tebe něco udělat? Třeba objednat pizzu? Nebo zmrzlinu?“ nabídla mi Livy nesměle a přitom se na mě dívala s takovou nadějí, že jsem se neodhodlala zavrtět hlavou.

„Pizza by bodla,“ zamumlala jsem a tentokrát jsem se dokonce přiměla k úsměvu. Ulevilo se jí a vyskočila na nohy. „Hned ji objednáme. Jenom se ještě zeptám táty, jestli si taky něco dá.“ Vzápětí pelášila v růžových ponožkách s kočičím motivem po mramorové podlaze a nahoru po obloukovém schodišti do otcovy pracovny. Pana Campbella jsem sice směla oslovovat Lestře, ale nějak mi to nešlo přes pysky. Stále se choval přátelsky, a když jsem u nich zůstala na večeři, ještě vyprávěl vtipy. Přesto měl v sobě cosi vznešeného a neztrácel noblesu. Možná to spočívalo v tom, že nesundával

oblek, ani když měl zrovna volno nebo večer sledoval v televizi aktuality z fotbalu.

Livy mi jednou prozradila, že vrcholem uvolnění pro něj je, když si mezi vlastními čtyřmi stěnami sundá kravatu.

Zajímalo by mě, co si v skrytu duše asi myslí o tom, že jeho jedinou dceru a mě zachytila televize v tak šíleně trapné situaci. Doteď na sobě nedával nic znát a mluvil jen o tom, že musí rozjet pár věcí a zapojit své právníky.

Zrovna tak se v mé přítomnosti ani jednou nezmínil o té záležitosti s Ethanem a autonehodou. Choval se ke mně stejně vlídně jako dřív. Přesto jsem se před ním styděla a často jsem se mu nedokázala podívat do očí.

Vzdychla jsem, zabořila se ještě víc do polštářků a natáhla si nohy, ale nepoložila si je na čalounění. I když jsem byla zutá, netroufla jsem si na to.

Vedle mě zavrňel mobil. Máma s tátou, blesklo mi hlavou.

Herdek! Pořád jsem neměla tušení, jak jim to mám vysvětlit, aniž si pomyslí, že jsem se definitivně pomátla.

Co kdyby trvali na tom, že musím zpátky do Německa? Tvrdit, že to je celé jen velké nedorozumění, by asi nezabralo.

Na druhé straně jsem je nemohla ignorovat. Dělal by si potom ještě víc starostí, Jordana by zasypali telefonáty a sedli by do nejbližšího letadla. Po paměti jsem sáhla po mobilu a chystala se hovor přijmout, ale na poslední chvíli jsem na displeji zahlédla jméno. Jak jsem se lekla, telefon mi vyklouzl z ruky a spadl na koberec.

„Nemáš na hovor náladu?“ Udiveně jsem se otočila. Vůbec jsem Livy neslyšela přicházet. Obešla pohovku, zvedla mobil a podala mi ho s tázavým výrazem. Zavrtěla jsem hlavou. Ona se podívala na displej a výmluvně zvedla obočí. „Možná bys měla...“ Vtom ztmavl a objevilo se na něm oznámení o zmeškaném hovoru. Honem jsem po mobilu sáhla a přejela po oznámení prstem, aby zmizelo. Potom jsem telefon položila na druhý konec stolu a čekala, až se mi ustálí tep. Livy měla pravdu: Dříve nebo později budu muset s Edwardem stejně mluvit. Ale prozatím jsem se na to necítila.

Překlad Pavel Dufek